

Παναγιώτης Μαυροειδής

1. Ο **Τράμπ** -σε αντίθεση με την περιρρέουσα εντύπωση ότι από το πρωί ως το βράδυ μιλούσε υπέρ της απαγόρευσης των αμβλώσεων- επικέντρωσε σε δύο καίρια ζητήματα:

α) Οικονομία και

β) Πόλεμος.

Η **Χάρις** αντίθετα, επεδίωξε να μείνει η συζήτηση μακριά από αυτά και ειδικά από την οικονομία και έδωσε έμφαση σε: α) “κίνδυνο για δημοκρατία που συνιστά δεύτερη θητεία Τράμπ” και β) δικαίωμα αμβλώσεων

2. Από άποψη αναφοράς σε εκλογικά γκρουπ και για να βρει “αυτούς που θα έκαναν τη διαφορά”, ο **Τράμπ** απευθύνθηκε καίρια σε τμήματα της εργατικής τάξης, ειδικά της “λευκής”, αλλά και της “νόμιμης” μετανάστευσης (ακόμη και όταν ανέπτυξε αντιμεταναστευτική ρατσιστική ρητορική), υποβαθμισμένα “μεσαία” στρώματα, ειδικά της υπαίθρου.

Η **Χάρις** επικέντρωσε σε γυναίκες (με συγκεκριμένο και περιοριστικό τρόπο), σε Λατίνους (μιλώντας όμως παράλληλα για “έλεγχο συνόρων”), μουσουλμάνους (έχοντας όμως φθορά από στήριξη γενοκτονίας σε Παλαιστίνη) και δήθεν “μετριοπαθείς Ρεπουμπλικάνους”,

ανεμίζοντας την υποστήριξη από (εγκληματία πολέμου) Ντ. Τσέι, κόρη Μπους, Σβαρτσενέγκερ και άλλα γελοία πρόσωπα.

3. Ο Τράμπ σήκωσε δημαγωγικά και έντονα το θέμα του πληθωρισμού που κατατρώει το εισόδημα εργατικών και λαϊκών νοικοκυριών, ενώ η **Χάρις** προτίμησε να προβάλλει τους ρυθμούς ανάπτυξης που βασικά έκλινε το μάτι προς το “επιχειρείν” .

4. Ο Τράμπ δήλωσε ότι θα “τελειώσει τον πόλεμο στην Ουκρανία που επιβαρύνει τις τσέπες των Αμερικανών”, η **Χάρις** είπε ότι θα τον συνεχίσει ως τη νίκη του Ζελένσκι.

5. Ο Τράμπ είπε ότι θα βρεθεί στο πλευρό του δολοφόνου Νετανιάχου, η **Χάρις** απάντησε πως είναι ήδη ανεπιφύλακτα στο πλευρό του.

6. Ο Τράμπ τοποθέτησε έντεχνα την Χάρις και τους Δημοκρατικούς σε θέση και ρόλο εκπροσώπησης του “κατεστημένου”, για να κρατήσει για τον εαυτό του το ρόλο αυτού που είναι “ενάντια”. Η **Χάρις** αποδέχτηκε με περηφάνια αυτή τη θέση και ρόλο, αντιγυρίζοντας πως ο Τράμπ είναι “λαϊκιστής”.

7. Ο Τράμπ συγκρότησε ένα συνεκτικό ρατσιστικό, αντιμεταναστευτικό, μισογύνικο, εθνικιστικό, θρησκόληπτο και συχνά φασίζοντα λόγο, προβάλλοντας ένα συνολικό πολιτικό – πολιτισμικό πλαίσιο “διεξόδου” από τη σημερινή “σήψη”.

Η **Χάρις** ταυτίστηκε σχεδόν απόλυτα με τη σημερινή οικονομική, κοινωνική, πολιτισμική δυστοπία για τα εκατομμύρια εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, κατηγορώντας τον Τράμπ για “φασίστα”. Έδωσε έτσι έδαφος στη λανθάνουσα (ή φανερή) επιχειρηματολογία του Τράμπ, “αν ο αντιφασισμός σας είναι η υποστήριξη της σημερινής σήψης, πειράζει κανέναν η δικιά μας φασίζουσα και αντικομμουνιστική ρητορική”.

8. Ο Τράμπ κατάφερε, όχι να περιορίσει αλλά να ενισχύσει την εικόνα του ανθρώπου που μιλάει “απλά, χοντροκομμένα, με λάθη και αυθάδεια”, δηλαδή “όπως ο “απλός κόσμος”, αφήνοντας με ευχαρίστηση στη **Χάρις** τον “ορθό πολιτικό λόγο”, ο οποίος στη λαϊκή συνείδηση είναι, όχι άδικα, ταυτισμένος με την υποκρισία, το ψέμα, το περιτύλιγμα κενών πραγμάτων, το “δήθεν”.

9. Για να συνοψίσουμε: Σε ένα περιβάλλον πλήρους σχεδόν εδώ και δεκαετίες απουσίας πράξης και λόγου εργατικής πολιτικής (καθώς ό, τι υπάρχει δίνεται προίκα στους Δημοκρατικούς στο όνομα του “μικρότερου κακού” και του “αντιακροδεξιού μετώπου”), κάποια στιγμή το στρατόπεδο του ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΥΝΙΣΜΟΥ συντρίβει (χωρίς φόβο παράπλευρων

απωλειών) το στρατόπεδο της ΑΣΤΙΚΗΣ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ. Με αυτή την έννοια, όχι, ο Τράμπ δεν είναι “φωνή από το παρελθόν”, αλλά προσιδιάζει καλύτερα στο παρόν και το μέλλον της **ακραίας επιθετικότητας της αστικής πολιτικής** ενάντια στην εργατική τάξη, τη ζωή, την ειρήνη, τον κοινωνικό πολιτισμό. Ακόμη και αν αύριο οι **Τράμπ, Μελόνι, Μόντι, Μίλεϊ, Λεπέν** πεταχτούν στα σκυλιά, θα έχουν κάνει τη δουλειά τους

10. Με τούτα και με τα άλλα, η ακροδεξιά δεν είναι κυρίως η άρνηση της αστικής πολιτικής και αστικής δημοκρατίας, αλλά μορφή “ριζοσπαστικοποίησής” της, δηλαδή έντασης του εκμεταλλευτικού, αντεργατικού, αντεπαναστατικού χαρακτήρα της. Το ζητούμενο δεν είναι επομένως τα “δημοκρατικά λαϊκά μέτωπα” αλλά Γαλλία ενάντια σε κάθε Λεπέν και για σωτηρία του κάθε Μακρόν, αλλά η ριζοσπαστικοποίηση της εργατικής πολιτικής. Δηλαδή η **ανασυγκρότηση της κομμουνιστής εναλλακτικής** σε στρατηγικό επίπεδο αλλά και στο πολιτικό παρόν και **ο πολιτικός αγώνας** με διεκδίκηση της πλήρους **ανεξαρτησίας της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστής αριστεράς από την αστική πολιτική και τους φορείς της.**

Οργή επομένως για τη νίκη του ακροδεξιού Ντόναλντ Τράμπ, καμία λύπη για την ήττα του γερακιού του πολέμου και εκπροσώπου του “βαθέος κατεστημένου” της αστικής τάξης, του χρηματοπιστωτικού συστήματος και της πολεμικής βιομηχανίας, Κάμαλα Χάρις. Άλλα καθήκοντα έχουμε...